

Hindi de Noorman

*Opgedragen aan Jan Houter,
onze eigen “man uit het Noorden”,
zonder wiens liefde voor mooie verhalen dit boek nooit was verschenen!*

ISBN: 978949127693 - Nugi: 242
Hindi de Noorman door Kitty Nooy.
Een Vikingverhaal geïllustreerd door Frans Schot.
Vormgeving en druk: Flevodruk Harlingen.
© Uitgeverij Flevomedia b.v. Harlingen 2015.

Hindi de Noorman

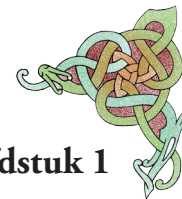

Kitty Nooy

Een Vikingverhaal
geïllustreerd door Frans Schot

Flevomedia b.v. Harlingen

Het verdwenen schaap

“Drieëndertig, vierendertig, vijfendertig.” Schaapjes tellen. Niet om in slaap te vallen, maar in het echt. “Vijftig, eenenvijftig, goed zo jongens, deze kant op.” De schapen zijn onrustig. Al een paar uur. Eerst dacht ik dat het door de weersverandering kwam. Aan de horizon boven zee hangen donkere onweerswolken. “Zevenenzeventig, achtenzeventig. Lopen maar dames.” De dreigende lucht heeft ons hier op de heuvels rond het fjord nog niet bereikt. Toch doen de honden gek en die zijn eigenlijk nooit bang voor onweer. De onrust van de honden is op mij overgeslagen. Normaal hebben zij alles onder controle. Ik denk weleens dat zij de hele kudde makkelijk zonder mij zouden kunnen hoeden. Maar vandaag heb ik Don en Dettel al twee keer tot de orde moeten roepen. Ze waren zo ver afgedwaald, alsof ze iets zochten. Er zal toch geen schaap zoek geraakt zijn?!

Net als ik dat denk tel ik achtennegentig, negennegentig, maar géén honderd. Bij Thor met de hamer! Er mist een schaap! Waar kan het zijn?? Dat is mij nog nooit overkomen. Blindelings kan ik de honden vertrouwen. Nee Hindi, jij rottig herdersjong, nu niet de honden de schuld geven! Je hebt zelf niet goed opgelet. Wat ben jij voor een herder?!

Snel fluit ik de honden bij me. Die reageren onmiddellijk. Don geef ik de opdracht om bij de kudde te blijven. Dettel neem ik mee. Nog even een blik op de dreigende wolken. Over niet al te lange tijd zal de bui hierheen waaien en losbarsten. Liever was ik naar de hut gegaan, waar Romke vast al begonnen is de gerstepap klaar te maken. Het is niet anders. Een goede herder verlaat zijn kudde om dat ene verdwaalde schaap te zoeken.

Zo snel als ik kan volg ik het pad terug. Geen moment heb ik de tijd genomen om te zien welk schaap ontbrak. Ik ken ze allemaal bij naam, de rammen en de ooiën, maar het zijn er teveel om snel te zien welke er mist.

Het maakt ook niet uit. Of het nou de kleine Kedi is of de oude Mek, elk schaap hoort bij de kudde en ik moet het terughalen.

Dettel rent voor mij uit. Haar neus laag bij de grond. Van links naar rechts zoekt ze een spoor. Als geen ander weet zij wat er nu van haar verwacht wordt. De honden zijn zo slim. Zij doen het meeste werk. Kijk haar lopen... wat is het toch een prachtige hond! Haar halflange zwartwitte haren wapperen achter haar aan.

Ik probeer Dettel zo snel mogelijk te volgen. Een andere herder zou misschien rennen, het hele stuk terug, heuvel op, heuvel af, maar dat kan ik niet. Mijn linkerbeen sleept. Vijftien zomers geleden werd ik geboren met een klompvoet en een bochel op mijn rug. Het is een wonder dat ik er nog ben. Ons volk is sterk en taai. Wij Vikingen worden in grote delen van de wereld gevreesd. Niet alleen de mannen, maar ook de vrouwen zijn krachtig en goed gezond. Zwakheid wordt niet getolereerd. Als een zuigeling geboren wordt en het is te zwak om in dit barre klimaat te overleven, dan wordt de baby ergens in de natuur aan zijn lot overgelaten en gaat het dood. Sommige vaders gooien hun kinderen in zee. Dat is een barmhartige daad, want dan sterft het sneller. Misschien hadden ze dat met mij ook moeten doen. Met die klompvoet en bochel was ik ronduit mismaakt. Wie mijn ouders zijn weet ik niet, maar ze hebben mij terecht ergens buiten ver weg van alle nederzettingen achtergelaten. Ik zou enkel een blok aan hun been zijn geweest. Zo doen alle Vikingen, en andere volkeren ook neem ik aan. Zij weten wat een zwaar leven het kind anders tegemoet zou gaan.

Zonder Romke de herder zou ik er niet meer geweest zijn. Of eigenlijk komt Noes alle eer toe, zijn toenmalige hond. “Ze was niet bij je weg te slaan, jongen,” lachte Romke altijd schouderophalend als hij eraan terugdacht. “Noes was zwanger moet je weten. Toen ze jou onder die struiken zag liggen, zo weerloos en klein, kwamen al haar moedergevoelens boven. Ze ging naast je liggen om je warm te houden en wilde niet meer met mij mee. Hoe ik haar ook riep, ze luisterde niet. Echt hoor, als het aan mij lag had ik je laten liggen,